

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
3. évfolyam 3. szám (20.) - 2006. március

“Fölkelek és Atyámhoz megyek...”

“Ó, irgalom atyja, ne hagyj el!” Ismerős ez a refrén a ballada versszakáiban. Annak példája, hogy a büntudat hogyan válhat ésbontóvá, és ha mardosása állandósul, leépül az ember méltóságban és emberségben is. Hallottam már kritikus embertől vádként, hogy a katolikus egyház állandó büntudatot kelt híveiben a gyónás parancsával, hogy ezzel láncolja őket magához! Valóban megrázó lekipásztori élmény látni egy-egy egyházhoz közeledő, megtérő embert, mikor beszélgetéseken, imaélményeken keresztül ő - az addig “ártatlan” - egyre bűnösebbnek ismerte föl magát! De ebben ragyog fel a megváltás szép ajándéka is, amikor az Egyházban lassan Anyára, Istenben irgalmas Atyára ismer, és életté válik számára, amiről Pál apostol ír: “Ahol eláradt a bűn, ott túlrad a kegyelem.”

A pápa 1999-ben azt írta, hogy a bűnbánat szentségét átélni és ünnepelni kell. A gyónást ünnepelni? Igen! Mert ajándék... Mert akkor is az élő Krisztussal való találkozás, ha bűnös emberként

jövök hozzá. Ha itt is csak magammal vagyok eltelve, ha gondolataim a magam bűnei körül forognak, akaratlanul is csúfot úzok a találkozás szentségéből. Hányszor elcsúszunk ezen a banánhéjon! A gyónás középpontjában nem én állok, a gyónó, hanem a jelen lévő Úr. És az Ő tekintete alatt tisztulok... József Attila vívódó lelke zseniálisan ismerte föl ezt: “Hiába fürösztöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat!” Az egzisztenciális krízisekben lelepleződik a modern ember legnagyobb sebe: mániákusan önmagát keresi. Mint valami Ágnes asszony, aki szennyesét saját lelke vizében mosogatja, társadalmi méreteken. Nem is tisztulhat meg. Jézus arra is figyelmeztet, hogy ez a “más” - amiben arcomat moshatom - még az embertárs sem lehet. Enyhületet adhat, önismeretet ébreszthet, de elkövetett bűnomet nem törölheti el, mert senki emberfia igazán nem “más”, hanem szintén gyöngé ember, akivel együtt kiáltunk az Atya felé. Az egyedüli, valóban “más arc” a Krisztusé, amely az Egyház szakadt,

tépett, emberi képe mögött ragyog. Benne mosakodom. A farizeusok zúgolódására - "Hogy beszélhet ez így? Ki bocsáthatja meg a bűnöket? Nem egyedül az Isten?" - Jézus válaszol: "Tudjátok meg, hogy az Emberfiának a földön van hatalma a bűnök megbocsátására." És föltámadása után ennek hatalmát az apostoloknak adja át: "Akinék megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akinék pedig megtartjátok, az bűnben marad."

Megkezdődött a nagyböjt. Készülünk a szentgyónásunkra. De vizsgáljam meg magam: Valóban akarok szentté válni? Vagy "csak gyónni" akarok, letudni azt, mint az egyház "engedelmes" gyermeke? Jézus az életszentség vágyát kívánja tőlem! Arra hív, hogy pórusaimban is vágyjam a kiengesztelődést Istennel, önmagammal, testvéreimmal és az egész teremtéssel. Utolérhetetlen a tékozló fiúból végül is kiszakadó belátás: "Fölkelek, és Atyámhoz megyek!"

Márton atya

Vers

Gyurkovics Tibor

Péntek

(részlet)

*Olyan közel vagy, hogy tested szöge
egész a szemgolyómat éri,
fordulnék, törnék kifele,
de arcod elől nem tudok kitérni,
el nem fordíthatom a fejemet,
a szemben-lét fáj, kínzó, gyáva helyzet,
az arcomat szorítja a kezed,
hogy ordítani tudnék - s csak szeretlek.*

*Üvölt a táj. Mert elhagytam teérted,
elhagytam árnyait és szögeit.
A boldogságot. Holnap jön a péntek
és testemet testedre szögezik.*

*Már lélegezni sem tudok. Merev
pupillámat az egekre szögeztem,
belémfürödtél, mint hegyes üveg,
s én csüngök csak ezen az egy kereszten.*

*Következik a végső Golgota.
A kicsike, a helyi, az egyéni,
mert kinek-kinek meg kell halnia
ahhoz, hogy e világon tudjon élni*

*Következik az önfeláldozás.
A látványtalan és örült alázat,
míg fölhasítja bőrödet a nyárs,
a test pedig vergődik, mint az állat.*

*És megreped a hegy. Csorog a vérünk,
az üres éjben elhasad karunk.
Csak az válthat meg, aki meghal értünk,
s csak azt váltjuk meg, kiért meghalunk.*

Egy katekumen lelki morzsái (6.)

Egyik nap keresztutat jártunk a templomban. Nagyon kevesen voltak, csak öt néni, Gábor és én. Azt a megtisztelő feladatot kaptam, hogy vihettem a feszületet. Tényleg megtisztelve éreztem magam, mert Jézus mellett én csak egy kis semmi vagyok. A kereszt mögött ott álltam, mozdulatlanul, fejemet lehajtva. Nem nagyon mertem fölösleges mozdulatokat tenni. Jézust vinni nem lehet csak úgy szétesve! Nagy örömeinkre csatlakozott hozzánk egy anya a kislányával. A gyermek kíváncsian figyelte, hogy mi történik. Jézus szenvedésének átelmékedése közben mindenki rámosolygott a kislányra. Ő engem nézett, figyelt, ahogy térdet hajtok és felállok, majd a keresztet bámulta. Nézett föl Jézusra érdeklődő tekintettel, szájtátva. Talán azért nézett így, mert ő még nem konkrétan érti és tudja, hogy ki az, akit én a magasba feltartok. De lehet, hogy tudta, mert ahogyan bámulta, az olyan volt, mint amikor a rajongók meglátják kedvenc tárgyukat, és el vannak olvadva tőlük. De Jézus nem egy ilyen kis egyszerű híresség. Ő nem hasonlítható hozzájuk, mert Ő sokkal különlegesebb egyéniség. Szavakkal ki sem fejezhető (bár lehetséges, hogy sok ember csak egyszerű hírességnek gondolja, mint a többi – a történelemben előforduló – embert). Arra gondolok néha, hogy Jézusnak van a legjobb születésnapja. Egy egész világ megünnepli. Lehet, hogy a kislány azt gondolta: „Jé!!! Ő az, aki nekem ajándékot hozott!” Talán azzal a gyermeki

egyszerűségével ő jobban értett mindent, nálunk felnőtteknél.

És számomra mit jelent a keresztút?... Tavaly, amikor először jártam keresztutat még nem értettem, hogy mi értelme van a szenvedésnek. Senki sem szeret szenvedni! ... De most már tudom, hogy igenis fontos, hogy Jézus szenvedését szemléljük! Ez a nagybőjt számomra különösen fontos, mert a megkeresztelésemre készülök. Nem csak egyszerűen egy keresztelőre, hanem arra, hogy véglegesen kimondjam Jézusnak az igent, azt, hogy életemet odaadom Neki. Hogy igazán az Övé tudjak lenni, változnom kell, „meg kell halnom”, hogy Vele együtt „feltámadhassak”. Le kell mondanom a szenvedélyeimről és mindenről, ami megakadályoz... an, hogy Jézushoz közelebb kerüljek. Számomra ez jelenti a szenvedést, a keresztutat. Nem könnyű letenni azokat a dolgokat, amikhez már nagyon hozzászoktam. Tudom, hogy sokszor nem fog sikerülni, amit elterveztem. Elesek gyengeségeim keresztje alatt, siránkozok azon, hogy milyen gyenge vagyok, de aztán példát veszek Jézusról, és erőt gyűjtök a felálláshoz. Majd ismét elesek, felállok, tovább megyek. Aztán újra elesek, erőt gyűjtök és felállok, míg végre felcipelem a gyengeségeimet a Golgotára, és keresztre feszítem azokat, megszabadulok tőlük. És ez nem csak addig tart, amíg nagybőjt van, hanem életemben sokszor le kell mondanom saját elképzeléseimről, „meg kell feszítenem” magam. El akarom veszíteni életemet, hogy megtaláljam azt...

Marcsi

Álmodtam egy közösséget magamnak

Álmodozni lehet, mert fontos, hogy legyen valami elképzelésem, ideálom a közösségről, amire vágyom, viszont nem előnyös csak az álmokba kapaszkodni, mivel a valóság gyakran (szinte mindig) távol áll a képzelettől. Mégis megpróbálom megálmodni, hogy milyen is az a közösség, aminek szívesen tagja lennék.

Ebben a közösségben mindannyian fontosnak tartjuk, hogy együtt legyünk. Első helyen áll, nem csak mint megszokott program - ami hiányozna naptári feljegyzéseinkből, ha nem lenne -, hanem testi-lelki igényünk van rá. Lényeges, hogy közös a célunk: Krisztus Egyházát építjük. A közösség minden tagja figyelmes a másik iránt, mindenki szorosán és szervesen kapcsolódik az egészbe. Ha valaki mégis gyengébben kapcsolódik hozzánk vagy éppenséggel új a „csapatban”, azt fölkaroljuk és segítünk neki a beilleszkedésben.

Álombeli közösségemben nincsenek álarcok, maszkok, játszmák. Minden emberi kapcsolat megrontója, ha más mutatok, mint ami/aki vagyok, amit érzek, gondolok. (Bizonyára azért félek ettől, mert én magam is szenvedek eme „kórban”, ami valljuk be, korunkban népbetegség. Vagy mindig ilyen volt?) Közösségünkben nem 'mismásolnának' az emberek, nem akarnának többet vagy kevesebbet mutatni, mint akik valójában. Mindenkihez hozzátartozna a hétköznapi élete, a gondjai, bajai. Amik, ha olyanok, köztudomásban lennének, hogy együtt tudjunk segíteni a bajbajutott testvéren akár imával, akár anyagilag vagy más segítséggel. Nem szeretné mindenki az életnek csak a „habos oldalát” kivillantani, hanem azt is

bátran vállalná, ha nem jó valami. Egy-egy összejövetele, az adott témához nem általánosságokban nyilatkoznánk meg, hanem mindenki merne a saját életéből, tapasztalataiból megosztani.

A szabadidőnket közösen szerveznénk. Együtt kirándulnánk, moziznánk, táboroznánk, stb. És bármit teszünk, az mind Isten dicsőségére válna. Nagyon sokat nevetnénk, de amikor kell, komolyak lennénk. Jó lenne, ha mindenki azt látná rajtunk, hogy sugárzik rólunk, hogy szeretjük egymást és egymásban Jézus Krisztust. „Nézzétek mily szép és mily gyönyörűség testvérek közt a szeretet.”

Szerintem konfliktusok így is lennének. De úgy érzem, egy közösség nem is igazi közösség, ha nincs konfliktus. Hozzá tartozik. Kell. Ha igazi a szeretetünk, akkor épülve és megerősödve kerülünk ki belőle.

Az álomközösségbe mindig kerülnének új emberek, akik szépen beépülnek a meglévők közé. Ha ez megtörténik, valóban jól működik a közösség, mert „bevonzott” másokat. Az új tagok nagyon fel tudják frissíteni a közösséget. Olyan ez, mint amikor valaki vért kap. Felfrissül az egész szervezet. Fontos, hogy az új tagok kellőképpen nyitottak legyenek mindarra, ami itt éri őket, és az is lényeges, hogy a befogadók hasonlóképp álljanak a dologhoz.

Úgy gondolom, hogy ilyen közösséget szívesen vezetnék is. Mint vezető nem szeretnék parancsolgatni, csak amolyan terelgető lennék, de köztudott lenne, hogy lehet rám számítani.

Álmodtam egy közösséget
magamnak...

Nagy Teréz Nikolett

A böjt lelke

Száz nap. A modern demokráciákban az újonnan hivatalba lépő kormányok ennyi türelmi időt kapnak, száz nap után szokás értékelni először a tevékenységüket. Száz nap rengeteg idő, elég arra, hogy egy egész ország életét megváltoztassák.

Száz nap. Farsang vasárnapjától számítva ennyi van hátra pünkösdig. Rengeteg idő, de hatalmas utat kell bejárnunk alatta: böjt és vigalom, kínhalál és feltámadás, keresztény hitvallásunk leglényege, ami megelevenedik majd előttünk. Ideje van a böjtnek és ideje a vigalomnak, ahogy a mai evangélium is tanítja. Mai világunk őrzőgő rajongással övezi azokat az embereket, akik le tudják győzni testük korlátait, győztesként állnak fel a dobogóra, hegycsúcsokat hódítanak meg, átszelik a lakhatatlan sivatagot. Szeretünk lélekben azonosulni azzal, aki diadalmaskodott, de a legtöbbször – ha csak teheti – szívesen elkerüli a testi megpróbáltatásokat. Mai világunk szemérmesen elfordul, ha fájdalmat, éhséget, betegséget, halált lát. Nem illik beszélni a szenvedésről, öregségről, örök fiatalságot, örök csillogást hirdető reklámok záporoznak felénk mindenfelől. A böjt, mely

évezredek óta a lélek megújításának eszköze volt, ma már mindenféle gyanús tisztítókúrák tartozéka, melyek célja a test megfiatalítása.

Ideje van a böjtnek.
De miféle böjtnek?

Az egyházi előírás amennyire egyszerű, annyira talányos is: napjában háromszori étkezés, de csak egyszer szabad jóllakni...

Mai világunk nem szereti hallani a koplalás szót. Éhezésmentes fogyókúrában, izzadságmentes alakformálásban hisz. Különbségek csak abban vannak, hogy hogyan koplaljunk. Van, aki képes arra, hogy több napon át kenyéren és vizen éljen, van, akitől óriási teljesítmény, ha nem eszik egyetlen falat csokoládét sem. De a lényeg ugyanaz: le kell mondani valamiről, amivel kedvezünk a testünknek. Amivel kényeztetjük magunkat, ami nem feltétlenül szükséges az életben maradásunkhoz. Édességről, italról, tévénézésről, számítógépes játékokról. Rossz szokásainkról, harapós kedvünkről. Önzéseinkről.

Ideje van a böjtnek. A kereszténység hajnalán a sivatagi remeték évtizedekig kenyéren és vizen éltek. A középkori szerzetesek soha nem ettek húst. A testet megvetendőnek, szennyesnek látták, amit böjttel és egyéb sanyargatásokkal kell legyőzni. Korunk teológiája már inkább arra helyezi a hangsúlyt, hogy az emberi test jó és tiszteletre méltó, mivel Isten teremtette, és fel fogja támasztani az utolsó napon. Már nem állunk harcban a testünkkel, nem akarjuk legyőzni azt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy dédelgetni, kényeztetni kell, hogy megfeleldzhetünk az egyház évezredek tanításáról, amely a böjtöt és a bűnbánatot szorosán összeköti.

Ideje van a böjtnek, hogy a lelkünk felkészülhessen a vigalomra. Ahogy az az ember, aki menyegzőbe hivatalos, gondosan megtisztálkodik, felveszi a legszebb ruháját, kicsinosítja magát, mert külső megjelenésével is meg akarja tisztelni az ünnepet, úgy kell a lelkünket megmosnunk, kicsinosítanunk, ha a húsvéti lakomán,

keresztény életünk legnagyobb ünnepén részt akarunk venni. Kopott, piszkos ruhában senki sem megy menyegzőbe, hiszen kirína az ünneplők közül, rosszul érezné magát. A kopott, piszkos lélek nem látszik kívülről, de a lelkiismeretünket nem lehet becsapni. Az pontosan tudni fogja, hogy csak betolakodtunk a lakomára. Kopott, piszkos lélekkel nem lehet felszabadultan vigadni. Ideje van a böjtnek, hogy ideje lehessen a vigalomnak. Ötven nap áll előttünk húsvétig. A böjt ideje. Majd újabb ötven nap pünkösdig, ez a vigalomé. Kopott, piszkos lelkünket meg kell tisztítanunk a böjtben, és új ruhába kell öltöztetnünk a bűnbánatban, különben nem lehet részünk a vigalomban.

Itt az ideje a böjtnek. A valódi böjtnek. Nem a kicsit „nem jóllakásnak”. Nem a pénteki „nem húsevésnek”. A böjt a vízszugár, ami lemossa a lélek szennyét. Ha csak csordogál, foltos és piszkos marad a lelkünk. Minden egyes le nem nyelt nyalánksággal, minden egyes visszautasított finom falattal erősödik a vízszugár, és ha képesek vagyunk végigjárni a böjt göröngyös, kísértésekkel tarkított útját, a végén egy bőségesen omló, hús vízű forrásra találunk, amelyben megtisztulhatunk.

Itt az ideje a böjtnek.

Bakó Dóra

Nyugi klub

A nevét Márton atya találta ki. Egyszer csak elkezdtek... és azóta megvolt már a második összejövételünk is. Minden második hétfőn reggel 8-tól 10 óráig van lehetősége az idősebb korosztálynak találkozni a nyugdíjas hittanon, a „Nyugi Klub”-ban. Az első alkalommal voltunk vagy negyvenen, de a következőn sem vallottunk szégyent, mert ott is többen voltunk harmincnál. A program már kezd kialakulni: közösen imádkozunk el egy tized rózsafüzért, majd Márton atya tart egy nem túl hosszú (kb. 35 perc) elmélkedést, ez a találkozó „hittan” része. Utána két testvérünk személyes bemutatkozása következik, mert nagyon fontos, hogy mi is beszélhessünk, mi is hallgassuk egymást, és ezáltal jobban megismerkedjünk. Ezt követően megnézünk egy 25-35 perces videó-filmet, majd szerény agapé keretében kötetlen beszélgetéssel folytatódik az együttlétünk, amelyet egy kedves nyugdíjas énekkel - a nyugdíjas himnusszal - zárunk le. Ennyit a programról.

Azt hiszem, minden alkalommal egy kicsit oldottabbá válik a légkör. Ezt két dologból állapítottam meg.

Az egyik az agapé. Első alkalommal néhány lelkes és szolgálatkész testvérünk zsíros kenyeret készített lilahagymával, ami így, hétfő reggelire kicsit bizarr ötlet, de olyan finom volt, hogy nem lehetett kihagyni. Egy-két asszony süttött még sós sütit, és ez elég is volt. Másodszorra viszont már annyi sütemény készült, sós és édes egyaránt, hogy alig kellett kiegészíteni egy kis lilahagymás zsíros kenyérral, ami persze változatlan illattal és hangulattal így is elfogyott.

A másik dolog a bemutatkozás. Első alkalommal még nem gondoltunk erre, de másodjára igen jó hangulat kerekedett,

amikor két imrei őslakos testvérünk, Edit néni és Julika néni elmesélte „rövid” élettörténetét.

Kedves középkoron túl lévő Testvéreink! Szeretettel várunk Benneteket, férfiakat is, mert mi hölgyek most még közel 10-szer többen vagyunk...

Gaálné Ombodi Klára

Ökumenikus imahét

2006. jan. 15-22.

A 6 nap alatt 6 lelkész előadását hallgathattuk. Felekezeti megoszlás szerint: 2 református, 2 baptista, 1 evangélikus és 1 katolikus. Felebaráti, testvéri szeretet volt a téma, illetve Márton atya az ellenség szeretetéről beszélt. Úgy gondolom, hogy ebben a legnehezebb követni Jézust, de nem lehetetlen, példa erre Tabódi atya. Kezdjük a „Tékozló fiú” c. példabeszéd elemzésével. Az apa megtagadhatta volna a fia követelését, hiszen az „örökség” csak az örökhaló halála után lehetséges, Fájlalta, de mégis, önként, ajándékba odaadta fiának a halála után esedékes részét. A fiú ostobán és öntelten, minden vonatkozásban messzire ment a tisztességes atyai háztól. Erkölcstelen nőkre, italozásra szórta a pénzt, így az hamar elfogyott potyaleső barátaival együtt. Amikor az éhség arra kényszerítette, hogy munkát vállaljon, meg kellett tapasztalnia, hogy nemcsak a pénzt, de az egészségét és becsületét is eltékozolta. Semmije nincs már, csak egy jóságos apja, akit eddig csak kihasználta, de szavait semmibe vette, ellenségesen viselkedett vele szemben. „Felkelek, s atyámhoz megyek...” Belátta és megbánta bűnét, elindult hát bocsánatot kérni... Álljunk meg

itt! Többé-kevésbé mindnyájan tékozló fiúk vagyunk. Vagy van közöttünk valaki, aki úgy érzi, hogy egész életében a rásugárzó, özönnel áradó segítő és megszentelő kegyelmet 100%-osan felhasználta? Nem gondolnám! Ez az ökumenikus imahét legyen jó alkalom arra, hogy a hét egyik napján este ne nézzünk TV-t, hanem ezt az időt egy alapos vizsgálódással töltsük, hogy megismerjük önmagunkat. Ez legyen az első lépés! A Szentlélek segít, ha kérjük erre. Mindnyájan a keresztúton megyünk. De tudjuk-e, hogy kik vagyunk ezen az úton? Az egyik durva pribék esetleg? Aki nem is parancsra, hanem ostoba beképzeltségéből rúg bele olykor az elesett Jézusba? Lehet, hogy egy közömbös báméskodó vagyok? Nem teszek se jót, se rosszat, s azt gondolom, hogy ez is teljesítmény? Nem elég az üdvösséghez. („A langyosat kiköpöm a számból” – Jézus mondása.) Lehet, hogy voltam már Cirenei Simon is, meg Veronika is, de hányszor? Egyszer-kétszer nem elég, hiszen bűneimmel ezerszer is megbántottam, mondhatom úgy is, hogy bántalmaztam isteni Megváltómat. Akkor jót is gyakran, mindig kell tennem, s mindig magasabbra tenni a mércét.

Jézus azt mondta: Ha többen kéritek ugyanazt tőlem, s az nem válik lelketek kárára, megkapjátok. – Mi akadály lenne az összefogásnak? Hiszen egy az Istenünk, egy a Megváltónk, amikor lehet, a valóságban is, máskor lélekben, fogjuk meg egymás kezét, s kérjük irgalmas Istenünket, hogy bocsássa meg ellene elkövetett sok bűnünket, és Szent István népét, Mária országát áldja meg, áldja meg mind a két kezével. Amen!

Polgári Ottília

Hirdetések

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és ünnepnap: De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Minden reggel 7 órakor; este 6 órakor: hétfőn, csütörtökön és pénteken.

Litánia: Vasárnap az esti szentmise előtt fél órával.

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Elsőcsütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás Jézus Szíve tiszteletére**.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék előtt és alatt. Vasárnap a szentmisék alatt. Minden pénteken du. 5-től 6-ig.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda De. 9-11 óra

Kedd és Péntek Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bér mátkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Plébánosi hirdetések

Február 26-án, a vasárnapi miséken a katolikus iskolák számára volt országos gyűjtés. Templomunkban ez alkalommal 160.000.- Ft-ot adtak össze a hívek, amelyet ezúton köszönünk és továbbítunk. Isten fizesse meg!

Nagyböjti időben minden pénteken este ¼ 6-tól keresztutat járunk a templomban, amelyre szeretettel várjuk a testvéreket.

Beindult plébániánkon a Nyugdíjas Klub. Kéthetente, minden második hétfőn tartjuk a plébánia tanácsstermben, reggel 8 órától 10 óráig, Márton atya vezetésével. Közös ima, rövid hittanóra, videó-film követi egymást, amelyet szeretet-vendégség zár

be. Hívjuk, várjuk a nyugdíjas hölgyeket, urakat! Legyünk közösségben egymással!

A hittanos gyermekek számára egy új játékos vetélkedőt indítunk útjára, a NAMI-t. Minden vasárnapra készítünk egy feladatlapocskát, amelyen egyetlen feladat található a vasárnapi evangéliummal kapcsolatban. Ezt megfejtve és kitöltve az általános iskolás korú gyermekek leadhatják a misék után a sekrestyében vagy a hétköznapi hittanórákon. A következő vasárnapon pedig a 10 órás mise végén a helyes megfejtésekből kisorsolunk hármat, akik Sport csokoládét nyernek. Egyben minden feladatlappal pontokat is lehet gyűjteni, amiket összegyűjtve félvélenként be lehet majd váltani értékes nyereményekre. A NAMI feladatlapokat a templomban, az ingyenes asztalkáról lehet elvinni. Kérjük, hogy ezekből csak a gyermekek vigyenek.

Az Érsekség idén is küldött adóbevalláshoz mellékelhető 1 %-os lapocskát borítékkal, amelyen a Magyar Katolikus Egyház számára lehet felajánlani a befizetett jövedelemadó 1 %-át (technikai szám: 0011). Egy másik 1 %-ot civil szervezeteknek lehet felajánlani az adószám megjelölésével. Ehhez szintén kitettünk a templomba fénymásolt lapokat, amelyen az általunk javasolt katolikus szervezetek közül lehet választani. Ez a kétszer 1 % nem keverendő össze a hagyományos egyházi adóval (hivatalos néven egyházi hozzájárulás), amit személyesen itt a plébánián kell befizetni. A három közül egyedül e legutóbbi segíti saját egyházközségünket.

Gitáros ifjúsági énekkarunk szeretettel várja az új énekkarosokat. A próbák időpontja: minden vasárnap reggel 9-től a 10 órás szentmise kezdetéig.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). **Felelős kiadó:** Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu. **Internet:** www.communio.hu/pestszentimre